

Nieuwjaarstoespraak 2023

Beste aanwezigen,

Namens het gemeentebestuur heet ik u van harte welkom op onze Nieuwjaarsreceptie. Aan het einde van mijn - wees gerust qua omvang voor mijn doen bescheiden toespraakje (dit moest ik mijn vrouw plechtig beloven) - toosten we met elkaar op het nieuwe jaar.

Maar voordat het zover is, heb ik toch nog wat woorden aan papier toevertrouwd. Niet te veel over het afgelopen jaar, want ik moet u eerlijk zeggen, ik ben blij dat dit ten einde is. Maar we kunnen terugkijken op een jaar waarin alle activiteiten en evenementen weer bloeiden als voorheen. Ik heb genoten. Ondanks mijn laatste plaats bij de 'Slag om Aalsmeer'. Het lag zeker niet aan mijn tafelgasten. Aan alle vrijwilligers die zich het afgelopen jaar hebben ingezet, grote dank voor het geweldige werk dat jullie geleverd hebben. Graag een applaus.

2023 was desalniettemin wederom een jaar waarin grote verantwoordelijkheid moest worden genomen. Zo'n jaar dat zwaar op je schouders rust. En die last -of anders gezegd, die zorgen- voelen wij allemaal. Jan Daalman, onze dorpsdichter, verwoordde die zorgen treffend.

Maar ondanks de zorgen, kan ik toch niet anders concluderen dan dat ik zelf een enorme drive voel om met elkaar aan onze toekomst te werken. En mijn energie hiervoor wordt natuurlijk in de eerste plaats gevoed door mijn prachtige vrouw en onze twee lieve kindjes. Maar ik krijg ook waanzinnig veel energie door mijn burgemeesterschap. En meestal heb ik het dan over betrokken inwoners, verenigingen, goede doelen en zo meer. Want beste mensen, er gebeurt zoveel moois in onze gemeenschap. Maar wat onterecht niet altijd genoemd wordt, zit dichter bij dit huis.

Het is momenteel een ingewikkelde roeping om bijvoorbeeld deel te nemen aan de politiek. Toch zie ik onze leden van de gemeenteraad wekelijks zeer betrokken deelnemen aan ons politieke bedrijf. Tot diep in de late uurtjes. Fractievergaderingen, werkbezoeken, stukken bestuderen, commissievergaderingen, raadsvergaderingen en zo nog veel meer. Het gaat om onderwerpen die grote impact hebben in uw en mijn leven. En het gaat om de zeggenschap hierover en de soms moeilijke besluiten die genomen moeten worden. Dat is nogal wat. Vanaf de zijlijn is het makkelijk kritiek hebben. Maar het zijn de 23 raadsleden die namens ons besluiten nemen. En het doet mij goed dat ik u kan berichten dat de raadsleden hier passioneel bij betrokken zijn. Het is dan ook onder de huidige tijdsgeest een continue zoektocht hoe we politiek met elkaar bedrijven. Altijd op zoek naar hoe we ons samenwerken kunnen verbeteren. En ik zie dat over grote onderwerpen zoals de overlast van Schiphol, het de raad lukt om na een flinke discussie, het uitpraten van meningsverschillen, toch weer op één lijn te komen. En hoe interessant het ook is om tegenstellingen te horen, of in de media te lezen, dit is nu een van die onderwerpen waar wij -en ook de pers- het aan onze samenleving verplicht zijn eensgezind op te treden. Geachte raadsleden, jullie doen fantastisch werk. Blijf bij jezelf. Jij bent gekozen, jij draagt die verantwoordelijkheid met 22 collega raadsleden. Je hoeft het dus niet alleen te doen. We doen het samen. En ik ben er trots op dat ik uw voorzitter mag zijn.

Van dichtbij zie ik ook hoe de leden van het college keihard voor ons aan het werk zijn om mooie dingen te realiseren. Om dromen en ambities vorm te geven. Hoe dagelijks geknukt wordt om de uitdagingen het hoofd te bieden. Gedreven, zoekend naar verbinding. Naar verbetering, naar oplossingen. Geachte collegeleden, grote dank en ga zo door!

In de tweede linie, en zoals het hoort niet altijd even zichtbaar, maar graag wil ik ook mijn complimenten overbrengen aan onze gemeentesecretaris en zijn team. Het zijn complexe tijden waarin we

onze organisatie en onze samenwerkingen op belangrijke onderdelen opnieuw aan het ontdekken zijn. Aan het vormgeven zijn. Het gaat om grote belangen en jullie doen fantastisch werk. Ondanks de krappe arbeidsmarkt hebben jullie een kwalitatieve kernorganisatie neergezet. Een knappe prestatie! Sjoerd en Petra, mag ik jullie, en via jullie alle collega's, bedanken voor de betrokkenheid en inzet.

En geachte aanwezigen, graag een groot applaus voor onze raad, college en organisatie.

Geachte leden van de raad, geachte collegeleden, geachte ambtenaren, via deze weg wil op jullie ook een beroep doen. Laten we ervoor waken dat we niet worden zoals het huidige politiek Den Haag momenteel is. Onze inwoners, onze burgers, onze mensen verdienen beter. En u en ik gaan ze dat geven.

Dames en Heren, eigenlijk wil ik niet te nadrukkelijk stilstaan bij alle crisis en ellende die ons overkomt of de grote uitdagingen die ons te wachten staan. Ik houd het graag wat kleiner, wat tastbaarder. Want wat staat er ons in 2023 nu eigenlijk echt te wachten? Zo af en toe lijkt het wel of eenieder van ons de last van de wereld op zijn schouders moet dragen. Een permanente spanning die voelbaar is. Wat kunnen we daar nu aan doen? Hoe kan ik als mens bijdragen? Het heeft geen nut om je op te vreten over vragen als; hebben mijn kinderen over 30 jaar nog wel een fatsoenlijk leven? Komt er nog gewoon drinkwater uit de kraan? Laat de huidige generatie nog wel wat geld over zodat ook zij met pensioen kunnen? Of verandert de wereld in hun leven in permanente staat van oorlog? Deze vragen zijn er, maar je kunt er zo ontzettend weinig aan doen. Is er dan niets wat we wel kunnen doen? Jawel. Zeker wel. Iets heel belangrijks zelfs. Iets vitaals. Iets wat onze samenleving leefbaar houdt. Iets wat onze samenleving beter maakt. Sta mij toe een korte anekdote aan te halen die ik tegenkwam op een van de sociale media. Al weet ik niet of 'sociaal' en 'media' nog goed samen kunnen gaan in deze tijd. Maar goed.

Op de eerste dag van de start van het studiejaar vindt het college rechtsgeleerdheid plaats. Een minuutje te laat, komt de docent - enigszins hooghartig- de collegezaal binnen. Hij kijkt wat rond, en opent vervolgens met luide en kille stem. "Jij daar op de 8e rij. Kun je me vertellen hoe je heet?" "Mijn naam is Ezra meneer" zegt een ietwat geschrokken en toch ook wel opgelaten stem. De docent vervolgt. "Volgens mij heb jij hier niets te zoeken. Dus pak je spullen maar en vertrek alstublieft. En het moge duidelijk zijn, ik hoef je in het vervolg hier ook niet meer te zien." Alle andere studenten in de zaal zijn stil. De studente pakt onzeker en ontdaan haar spullen en staat op. "Iets meer tempo graag" wordt haar nageroepen door de docent. Ze durft niets te zeggen en verlaat de collegezaal. De docent blijft om zich heen kijken en ziet dat de studenten zichtbaar geschrokken zijn. Dan vraagt hij: "Waarom zijn er wetten?" Maar na wat er gebeurd is, is niemand happig om iets te zeggen. Ze kijken dan ook wat schuchter om zich heen. De docent probeert het nog een keer: "Waar hebben wij wetten voor?" Iemand waagt zich eraan. "Sociale orde" klinkt uit een rij. Iemand anders zegt: "Om iemands persoonlijke rechten te beschermen." Weer iemand anders zegt: "Zodat je op de staat kunt vertrouwen." Maar de docent is niet tevreden. Dan roept een student: "Rechtvaardigheid". De docent glimlacht. Ze heeft zijn aandacht. "Hartelijk dank." Zegt hij: "Heb ik me dan eerder oneerlijk gedragen tegenover je klasgenoot?" Iedereen knikt. "Dat heb ik inderdaad gedaan. Maar als jullie dit vinden, waarom heeft niemand wat gezegd? Waarom probeerde niemand van jullie me tegen te houden? Konden jullie dit onrecht niet voorkomen? Wilden jullie dit niet, durfden jullie dit niet? Niemand antwoordt. De docent vervolgt: "Wat je net hebt geleerd zou je niet hebben begrepen als je het onrecht niet zelf had beleefd. Je hebt niets gezegd. Niets gedaan. Waarom niet? Omdat je er zelf niet door geraakt bent of wilde worden?"

Deze houding spreekt tegen ons en tegen het leven. Ik zeg u, als u vandaag niets zegt en niet rechtvaardig handelt, zult u op een dag ook onrecht ervaren en zal niemand voor u staan. De strijd tegen onrecht is een plicht voor ons allen. Het is uw en mijn verantwoordelijkheid.

In het leven en op het werk leven we vaak naast elkaar in plaats van met elkaar. Maar dat individualistische beste mensen, het alleen voor jezelf leven, dat is toch geen leven. In ieder geval is het geen samenleven. Als ik u dan nogmaals de vraag stel: Is er dan niets wat we wel kunnen doen? Jawel. Zeker wel. Iets heel belangrijks zelfs. Iets vitaals. Iets wat onze samenleving leefbaar houdt. Iets wat onze samenleving beter maakt. En dat is beste mensen, je verbinden met anderen, je verbonden verklaren met anderen, anderen helpen, voor elkaar zorgen, geduldig zijn voor elkaar, elkaar altijd een tweede kans geven, of een derde en een vierde. Steun elkaar, wees mild voor elkaar, geef elkaar op zijn minst het voordeel van de twijfel. Dat is wat u en ikzelf kunnen doen. Maar dit kleine dingetje wat we zelf kunnen doen, kan onze wereld qua leefbaarheid grandioos ten positieve veranderen. Hoopvol maken en uiteindelijk misschien wel beter maken.

Geachte aanwezigen, vergeef mij deze stichtelijke woorden. Ik hef graag met u het glas. Ik hoop dat 2023 voor ons een liefdevol jaar wordt, dat we gezond mogen blijven, dat u aan uw dromen mag werken en dat we met elkaar mooie herinneringen creëren.

Op een inspirerend en krachtig nieuw jaar!

Proost!

Gido Oude Kotte
Burgemeester